RETTENS DOM (Anden Afdeling)

13. december 2000 *

I sag T-69/99,

Danish Satellite TV (DSTV) A/S (Eurotica Rendez-vous Television), Frederiksberg (Danmark), ved advokaterne J.-P. Hordies og A. Maqua, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Banks og M. Wolfcarius, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

støttet af:

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved Richard Plender, QC, og R.V. Magrill, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Det Forenede Kongeriges ambassade, 14, boulevard Roosevelt,

intervenient,

angående en påstand om, at en af Kommissionen udstedt retsakt af 22. december 1998, som er rettet til Det Forenede Kongerige og meddelt sagsøgeren den 28. december 1998, annulleres,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A. Potocki og A.W.H. Meij,

justitssekretær: fuldmægtig G. Herzig,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 28. september 2000,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsforskrifter

1 Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23) er udstedt med hjemmel i EF-traktatens artikel 57, stk. 2 (efter ændring nu artikel 47, stk. 2, EF), og EF-traktatens artikel 66 (nu artikel 55 EF). Direktivet er blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 (EFT L 202, s. 60).

2 Artikel 2a, stk. 1 og 2, i det ændrede direktiv 89/552 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne skal sikre modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af fjernsynsudsendelser fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der er samordnet ved dette direktiv.

2. Medlemsstaterne kan midlertidigt fravige stk. 1, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) En fjernsynsudsendelse fra en anden medlemsstat udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 22, stk. 1 eller 2, og/eller artikel 22a.

b) Tv-spredningsforetagendet har i løbet af de foregående 12 måneder allerede overtrådt den eller de bestemmelser, der er omhandlet i litra a), mindst to gange.

c) Den berørte medlemsstat har skriftligt underrettet tv-spredningsforetagendet og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de foranstaltninger, den agter at træffe, hvis der igen sker en overtrædelse.

d) Konsultationer med transmissionsmedlemsstaten og Kommissionen har ikke ført til en mindelig ordning inden 15 dage efter underretningen i litra c), og den påståede overtrædelse fortsætter.

Kommissionen træffer senest to måneder efter underretningen om de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaten, afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten. Såfremt Kommissionen afgør, at de pågældende foranstaltninger ikke er forenelige med fællesskabsretten, skal medlemsstaten straks bringe dem til ophør.«

3 Artikel 22 i det ændrede direktiv 89/552 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, ikke udsender programmer, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger anvendes også på andre programmer, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, medmindre det ved valget af sendetidspunkt eller ved tekniske foranstaltninger sikres, at mindreårige i udsendelsesområdet normalt ikke ser eller hører udsendelserne.«

Sagens baggrund

4 Danish Satellite TV A/S (herefter »DSTV«) er et tv-selskab underlagt dansk ret. DSTV retransmitterer via satellit fjernsynsudsendelsen »Eurotica Rendez-vous« rettet til seere i flere medlemsstater, herunder Det Forenede Kongerige.

5 Ved skrivelser af 9. januar 1998 meddelte de britiske myndigheder Kommissionen og DSTV, at de anså DSTV's udsendelser for at udgøre en åbenbar,

væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 22 i det ændrede direktiv 89/552, og at overtrædelsen var sket regelmæssigt og mindst to gange i de foregående 12 måneder.

6 Efter en række kontakter med DSTV udstedte den britiske regering den 30. juli 1998 Foreign Satellite Service Proscription Order 1998 (herefter »bekendtgørelsen«) i medfør af section 177 i Broadcasting Act 1990.

7 Bekendtgørelsen skulle træde i kraft den 20. august 1998, medmindre det britiske parlament, der havde fået den forelagt, traf beslutning om, at bekendtgørelsen ikke skulle udstedes. Den 17. august 1998 fremsatte DSTV for High Court of Justice (England & Wales) (herefter »High Court«) begæring om ret til at anlægge sag til efterprøvelse af bekendtgørelsen (judicial review). Den 19. august 1998 blev retsmødet udsat til den 9. september 1998, og det blev besluttet, at gennemførelsen af bekendtgørelsen skulle udsættes. Den 9. september 1998 fik DSTV tilkendt ret til at anfægte bekendtgørelsen. Den 10. september 1998 blev udsættelsen ophævet, og bekendtgørelsen trådte i kraft samme dag.

8 Bekendtgørelsen går hovedsagelig ud på, at det gøres til en lovovertrædelse bl.a. at levere udstyr eller goder, der har forbindelse med udsendelsen »Eurotica Rendez-vous«, at reklamere for udsendelsen samt at offentliggøre oplysninger om sendetiderne.

9 Ved skrivelse af 15. september 1998 meddelte Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland Kommissionen, at bekendtgørelsen var blevet udstedt.

10 I en retsakt af 22. december 1998, der betegnes som en beslutning (herefter »den anfægtede retsakt«), fastslog Kommissionen i artikel 1, at de foranstaltninger, der var truffet af den berørte medlemsstat, var forenelige med fællesskabsretten. I betragtningerne anførte Kommissionen, at foranstaltningerne ikke var diskriminerende, og at de var passende i forhold til målsætningen om at beskytte mindreårige.

11 Den anfægtede retsakt er ifølge artikel 2 rettet til Det Forenede Kongerige.

12 Den 28. december 1998 blev den anfægtede retsakt meddelt til DSTV.

13 Den 12. februar 1999 afsagde High Court frifindelsesdom i DSTV's søgsmål og tog ikke selskabets begæring om præjudiciel forelæggelse for Domstolen i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) til følge. High Court gav ikke DSTV ret til at indbringe afgørelsen for Court of Appeal. DSTV's begæring herom for Court of Appeal blev forkastet af Court of Appeal.

Retsforhandlinger

14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. marts 1999 har sagsøgeren anlagt dette annullationssøgsmål.

15 Ved kendelse afsagt den 1. oktober 1999 har Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 28. september 2000.

Parternes påstande

17 DSTV har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede retsakt annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, eller i det mindste frifindes sagsøgte.

— DSTV tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes sagsøgte.

— I alle tilfælde tilpligtes sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

20 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede retsakt berører selskabet umiddelbart i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF), eftersom den bekræftede bekendtgørelsens gyldighed, og bekendtgørelsen ellers skulle være trukket tilbage. Den anfægtede retsakt kræver ikke yderligere statslige gennemførelsesforanstaltninger for at finde anvendelse på DSTV, og der skulle ikke træffes skønsmæssige nationale foranstaltninger over for DSTV i forbindelse med den anfægtede retsakt.

21 Domstolen har i en lang række afgørelser udtalt, at en person er umiddelbart berørt af en af kommissionsbeslutning, som er rettet til en medlemsstat, og hvorved gyldigheden af en foranstaltning truffet af medlemsstaten bekræftes (Domstolens dom af 1.7.1965, forenede sager 106 og 107/63, Toepfer og Getreide-Import mod Kommissionen, Sml. s. 67, org.ref.: Rec. s. 525, på s. 533).

22 Domstolen har endog fundet, at en afgørelse om en bemyndigelse til en medlemsstat umiddelbart berørte en borger, når de kompetente nationale myndigheder havde meddelt sagsøgeren, at de ville afslå hans ansøgning om importlicens, så snart Kommissionen havde givet dem den fornødne bemyndigelse i henhold til EF-traktatens artikel 115 (nu artikel 134 EF) (Domstolens dom af 23.11.1971, sag 62/70, Bock mod Kommissionen, Sml. s. 239, præmis 7 og 8, org.ref.: Rec. s. 897).

23 Kommissionen og intervenienten har i det væsentlige anført, at den anfægtede retsakt ikke umiddelbart berører DSTV, da retsakten indeholder en efterfølgende bekræftelse af, at de britiske myndigheder har udøvet deres skønsmæssige beføjelser i overensstemmelse med det ændrede direktiv 89/552. Den anfægtede retsakt er ikke en bekræftelse af en national foranstaltnings gyldighed, som tilfældet var i dommen i sagen Toepfer og Getreide-Import mod Kommissionen, og den kan heller ikke sidestilles med en afgørelse om forudgående godkendelse af interne bestemmelser som dem, der var omhandlet i dommen i sagen Bock mod Kommissionen.

Rettens bemærkninger

24 Det bemærkes, at den udstedte fællesskabsretsakt — for at en borger er umiddelbart berørt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i traktatens artikel 173, stk. 4 — skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. herom Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43).

25 Det fremgår imidlertid af fremstillingen af de faktiske omstændigheder, at bekendtgørelsen retligt set består selvstændigt i forhold til den anfægtede retsakt. Bekendtgørelsen trådte i kraft og fik retsvirkning fra den 10. september 1998, mens den anfægtede retsakt først blev udstedt den 22. december 1998.

26 Det fremgår da også af selve ordlyden af artikel 2a, stk. 2, andet afsnit, i det ændrede direktiv 89/552, at Kommissionen senest to måneder efter underretningen om »de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaten«, træffer afgørelse om, hvorvidt disse er forenelige med fællesskabsretten. Endvidere fremgår det, at såfremt Kommissionen afgør, at de pågældende foranstaltninger ikke er forenelige med fællesskabsretten, skal medlemsstaten »straks bringe dem til ophør«.

27 Den anfægtede retsakt indebærer således udelukkende en efterfølgende konstatering af, at bekendtgørelsen — der er selvstændigt udstedt af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland under udøvelsen af dets skønsbeføjelser — er forenelig med fællesskabsretten, og DSTV kan derfor ikke gøre dommene i sagerne Toepfer og Getreide-Import mod Kommissionen og Bock mod Kommissionen gældende til støtte for sin argumentation om, at selskabets retsstilling umiddelbart berøres af den pågældende retsakt.

28 I modsætning til, hvad der var tilfældet i dommen i sagen Toepfer og Getreide-Import mod Kommissionen, har Kommissionen i dette tilfælde ikke bemyndiget den pågældende medlemsstat til at opretholde en national foranstaltning med tilbagevirkende kraft. Heraf følger, at den anfægtede retsakt ikke er trådt i stedet for foranstaltningen eller har bekræftet den med tilbagevirkende kraft.

29 Til forskel fra, hvad der var tilfældet i dommen i sagen Bock mod Kommissionen, har Kommissionen i det foreliggende tilfælde heller ikke givet den pågældende medlemsstat en forudgående bemyndigelse til at træffe nationale foranstaltninger, og disse er således ikke truffet for at gennemføre den anfægtede retsakt.

30 Under disse omstændigheder kan DSTV ikke være umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i traktatens artikel 173, stk. 4, og annullationssøgmålet skal derfor afvises.

31 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke af den grund er frataget domstolsbeskyttelse. Som det fremgår af sagens faktiske omstændigheder, har DSTV kunnet indbringe bekendtgørelsen for High Court.

32 Sagen må herefter i det hele afvises.

Sagens omkostninger

33 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, første afsnit, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen, og i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom tilpligtes selskabet at betale sagens omkostninger.

34 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland skal derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.**

3) **Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.**

Pirrung Potocki Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 2000.

H. Jung

Justitssekretær

A.W.H. Meij

Afdelingsformand